

Arrest

nr. 51 765 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2007 dient verzoeker, van Libanese nationaliteit, een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade te Beiroet in Libanon.

Op 18 juli 2007 wordt dit visum aan verzoeker geweigerd.

Op 8 december 2008 komt verzoeker België binnen en dient een asielaanvraag in.

Op 26 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd worden.

Op 11 maart 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 27 966 van 28 mei 2009.

Op 6 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden(en):

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 08.12.2008, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden inzake verblijfsduur die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2008 in België verblijft, zijn uiterste best heeft gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving, getuigenverklaringen voorlegt en lessen Frans volgt, werkwilgig is en een sociaal netwerk heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 08.12.2008, werd afgesloten op 28.05.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 6 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verzoekende partij om de kosten ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending van de materiële motiveringsplicht +schending van artikel 9 bis

Principes

De materiële motiveringsplicht vereist een afdoende en een uitdrukkelijke motivering van een besluit dat er evenredigheid bestaat tussen het gewicht en de motivering van de beslissing.

Die motivering moet uitvoeriger zijn naarmate een bestuur over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt.

Een beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer één ingeroepen (determinerend) motief de beslissing rechtvaardigt en het is verder vaste rechtspraak van de Raad van State dat de eventuele onwettigheid van een in rechte overtollig motief de wettigheid van de bestuurshandeling niet kan beïnvloeden.

Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht indien de motieven waarop het steunt onjuist zijn of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.

Toepassing in voorliggend geval

De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathelet. Deze instructie werd onwettig verklaard en vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009.

Desondanks de onwettigheid van voormelde instructie, verklaarde Minister Wathelet deze vernietigde instructie toch toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Zodoende wordt bvb een aanwezigheid vereist in ons land sinds maart 2007. Op deze manier worden criteria toegevoegd aan artikel 9 bis. Nergens in artikel 9 bis wordt immers gesproken van een termijn die men moet voldoen om recht te hebben op regularisatie.

De weigering van de aanvraag tot regularisatie op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd en vernietigd werd door de Raad van State, kan niet weerhouden worden.

De aanvraag dient immers enkel getoetst te worden aan artikel 9bis vreemdelingenwet. Het enige middel is gegrond.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij bij citering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat de instructie van 19 juli 2009 inderdaad werd vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009, doch dat de staatssecretaris zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie van de instructie te blijven toepassen. Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing bijgevolg op correcte wijze werd genomen, rekening houdend met de criteria uit voormelde instructie. Verwerende partij laat gelden dat verzoekers aanvraag in een eerste fase ontvankelijk werd verklaard en merkt op dat dit duidelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt verder dat in een tweede fase betreffende de gegrondheid van verzoekers aanvraag, dat *in casu* niet wordt voldaan aan de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie, zoals eveneens werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Verwerende partij verduidelijkt dat verzoeker pas is aangekomen in België op 8 december 2008, zodat hij noch kan voldoen aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8A, noch aan deze gesteld in criterium 2.8B. Verwerende partij is daarbij van mening dat verzoeker er niet in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen en merkt op dat verzoeker nalaat enige argumenten aan te brengen die aannemelijk maken dat de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden werden. Verwerende partij wijst er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State op dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht zijn beoordeling niet in de plaats kan stellen van die van de administratieve overheid. Verzoeker toont volgens verwerende partij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens. Verwerende partij acht het enig middel van verzoeker niet ernstig.

3.3. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker voert aan dat de vernietigde instructie op onwettige wijze bijkomende voorwaarden toevoegt aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers regularisatie bijgevolg niet kon worden afgewezen op grond van deze onwettige criteria.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid en houdt *in casu* voor verzoeker geen onwettige toevoeging in van voorwaarden. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op alle elementen die verzoeker aanvoerde in zijn aanvraag. Inzake de duur van het verblijf van verzoeker wordt het volgende overwogen:

“Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 08.12.2008, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden inzake verblijfsduur die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009”.

Dit motief strookt met de gegevens van het dossier. Ongeacht de verwijzing naar de vernietigde instructie, stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat een vreemdeling die pas is aangenomen in België op 8 december 2008 en die op 14 december 2009 een aanvraag indient om machtiging tot verblijf, zich niet op deze beperkte verblijfsduur kan beroepen om in aanmerking te komen voor regularisatie. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker inderdaad nog maar één jaar in België verbleef op het ogenblik van de aanvraag, zodat het niet onredelijk overkomt dat dit verblijf niet lang genoeg wordt geacht om in aanmerking te komen voor de toepassing van deze gunstmaatregel.

Voor het overige wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd inzake de andere elementen die verzoeker had aangevoerd in zijn aanvraag en verzoeker betwist deze elementen geenszins in zijn middel.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET